

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobkyně: **T. H. Y. L.,**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupena Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem sídlem 602
00 Brno, 28. října 1898/9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2022 č. j. OAM-49/ZA-ZA11-HA15-2022,
o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalobkyni nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, §

13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Žalobkyně namítala, že v jejím případě jsou splněny podmínky pro to, aby jí byla udělena doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Konstatovala, že je státní příslušnicí Vietnamu, ale od roku 2016 nepřetržitě žije v České republice. Od roku 2021 je vdaná a její manžel, rovněž státní příslušník Vietnamu, pobývá v České republice od roku 2016 na základě povolení k dlouhodobému pobytu. Se svým manželem má ročního syna, v jehož rodném listu je zapsán jako jeho otec bývalý manžel. Nezletilý je v současné době žadatelem o udělení trvalého pobytu. Žalobkyně uvedla, že žádala o prodloužení svého pobytového oprávnění. Její žádost však byla zamítnuta, proto požádala o mezinárodní ochranu, která je pro ni jedinou cestou, jak může alespoň po určitou dobu pobývat na území České republiky. V České republice totiž potřebuje vyřešit situaci týkající se určení otcovství svého nezletilého syna, změnu jeho příjmení a také dořešit jeho pravidelné očkování, které nezletilý v České republice podstupuje, ale stále není plně přeočkován. Pokud by musela v této chvíli vycestovat do země původu, došlo by k porušení mezinárodních závazků, kterými je Česká republika vázána. Žalovanému vytkla, že zcela nesprávně uvedl, že existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. V této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 82/2020-71, z něhož citovala. Žalovanému vytkla, že nesprávně posoudil, zda by jí vznikla vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu v případě, kdy by jí nebyla udělena doplňková ochrana a ona by tak byla nucena vycestovat. Při posuzování důvodů znemožňující vycestování se žalovaný opomněl zabývat možným porušením článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a vůbec se nezabýval tím, jaké bude mít rozhodnutí dopad na jejího nezletilého syna a jak bude zasaženo do jeho práv zakotvených v Úmluvě o právech dítěte. Vyslovila názor, že i pouhé vycestování do Vietnamu by bylo nepřiměřeným zásahem do rodinného či soukromého života nejen jí samotné, ale také ostatních rodinných příslušníků, především jejího nezletilého syna. Vycestování by bylo zcela v rozporu s jeho nejlepším zájmem. Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 171/2019-25, podle něhož nejlepším zájmem dítěte se správní orgány musí vždy zabývat a v případě, kdy orgány rozhodují o právech dětí, musí být jejich aktivita při zjišťování skutkových okolností větší než v případech, kdy není ve hře zájem dítěte. Bylo tedy úkolem žalovaného, aby zhodnotil, zda již pouhé její vycestování, které by bylo důsledkem napadeného rozhodnutí, nezasahuje nepřiměřeně do rodinného a soukromého života jí samotné, ale také jejího manžela a především nezletilého syna. Poznamenala, že v průběhu správního řízení uvedla, že o mezinárodní ochranu žádá, neboť má v České republice syna, který musí absolvovat preventivní lékařské prohlídky a pravidelné očkování a rovněž musí vyřídít veškeré náležitosti na matrice, týkající se otcovství nezletilého. Je tedy zřejmé, že na území České republiky chce zůstat právě kvůli tomu, aby mohla obstarat pro něj velmi důležité záležitosti, a aby mohla být zachována práva nezletilého vyplývající z Úmluvy o právech dítěte. Děti mají dle Úmluvy o právech dítěte právo na to, aby byly v kontaktu s oběma biologickými rodiči, zároveň mají i právo na to, aby byli jejich biologičtí rodiče uvedeni v rodném listě. O to naléhavější je v nyní posuzovaném případě zájem na uvedení souladu právního (matrikového) otce a otce biologického, když fakticky od narození nezletilého plní faktickou funkci rodiče její současný manžel, který je biologickým otcem dítěte. Bylo by tak zcela v rozporu s nejlepším zájmem nezletilého, pokud by ona jako jeho matka byla nucena vycestovat a nemohla by dořešit záležitosti, které se týkají rodičovství nezletilého, jelikož by nemohla tuto situaci řešit na dálku. Poukázala na to, že již podala návrh na popření

otcovství. Řízení je vedeno u Okresního soudu v Přerově. Je nezbytné, aby byla u soudního jednání přítomna, jelikož aby mohlo dojít k popření otcovství, je třeba, aby se u soudu ona, bývalý manžel a současný manžel shodli na tom, že otcem dítěte je její současný manžel. Žalobkyně dále uvedla, že pokud by vycestovala, přišel by nezletilý o kontakt s biologickým otcem, který je pro něj spolu s ní nejdůležitější osobou v životě a je zvyklý s ním být v každodenním kontaktu a došlo by tak k zásahu do jeho práva na styk s oběma rodiči. Žalobkyně také poukázala na článek 24 Úmluvy o právech dítěte a uvedla, že zajištění nejvýše dosažitelné úrovně zdravotního stavu je třeba vykládat explicitně tak, že dítěti musí být zajištěna lékařská péče, mezi kterou je samozřejmě třeba podřadit i povinné pravidelné očkování, které děti ve věku nezletilého syna podstupují. Pokud by byla nucena vycestovat a nezletilý by samozřejmě musel z důvodu nízkého věku a absolutní závislosti na ní, vycestovat také, bylo by přerušeno probíhající očkování nezletilého, což by mohlo mít velmi negativní následky na jeho zdravotní stav a bylo by tím tak nepřiměřeně zasaženo do jeho nejlepšího zájmu. Dle žalobkyně žalovaný zcela opomněl zohlednit judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek č. j. 5 Azs 7/2012-28. Žalovaný byl povinen se zabývat nejen případnými právními, ale i faktickými překážkami vycestování (nedostatek finančních prostředků žadatelky a jejich rodinných příslušníků spojený s absencí sociálních a rodinných vazeb zemí původu, jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 162/2020-47). Žalovaný se proto měl zabývat také tím, že ona a její nezletilý syn jsou odkázáni na výživu ze strany jejího manžela, který zajišťuje peněžité prostředky pro rodinu, kterou živí výhradně on. Nedostatečný je závěr žalovaného, že rodina může své právo na rodinný a soukromý život realizovat v zemi původu, jelikož pokud by musel její manžel vycestovat do země původu, byl by její manžel navíc nucen ukončit svoji výdělečnou činnost v České republice, což by pro celou rodinu bylo existenčně zcela neúnosné. Samotné vycestování je velmi finančně nákladné. Tak vysokými finančními prostředky rodina nedisponuje. Není také vůbec jisté, zda by se jí podařilo na zastupitelském úřadu České republiky získat nové pobytové oprávnění. Otázka toho, jak by mohla v pozici matky samoživitelky žít ve Vietnamu bez příjmu, jakékoliv podpory, nebyla v řízení dostatečně zohledněna. Již pouhé její vycestování by znamenalo nepřiměřený zásah do jejího rodinného života a došlo by ke značnému narušení nejlepšího zájmu jejího nezletilého dítěte. O jiné pobytové oprávnění nemůže na území České republiky žádat a její jedinou šancí, jak získat oprávnění na území ČR zůstat, je prostřednictvím zákona o azylu, a to právě prostřednictvím doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. V zákoně o pobytu cizinců neexistuje jiný institut, o který by mohla na území České republiky požádat, aniž by byla nucena Českou republiku a veškeré své zázemí opustit. Jedinou možností je vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Zcela zásadní však je, že rozhodnutí o neudělení víza za účelem strpění není možné soudně přezkoumat. Nadto podáním žádosti o toto vízum jí nevznikne fikce oprávnění k pobytu. Stejně by tak nemohla na území ČR setrvat, ale musela by vycestovat zpět do Vietnamu.

2. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uvedl, že snahu žalobkyně o legalizaci pobytu nelze zahrnout pod důvody udělení azylu či doplňkové ochrany dle ust. § 14a zákona o azylu. Případné vycestování žalobkyně po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech jí sdělených, nepředstavují ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Existence rodinných vazeb nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě, jak zcela jednoznačně opakovaně vyložil Nejvyšší správní soud v usneseních ve věcech sp. zn. 2 Azs 66/2008, sp.

zn. 9 Azs 3/2010 a sp. zn. 11 Azs 5/2011 nebo v rozsudku sp. zn. 6 Azs 5/2010. Žalobkyně, její manžel i nezletilý syn jsou vietnamskými státními příslušníky a mohou tak společně, v případě svého zájmu, žít na místě, kde budou mít všichni legální pobyt, nemusí to však být výhradně a jen území ČR. Manžel žalobkyně sice disponuje oprávněním k pobytu na území ČR, nicméně toto povolení mu poskytuje toliko právo legálně pobývat v ČR, v žádném případě pak na základě tohoto oprávnění nemusí v ČR setrvat, pokud by mu (či jeho rodině) tato situace nevyhovovala. Při posuzování doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu se žalovaný věnoval i otázce nejlepšího zájmu dítěte. Mezinárodní závazek respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu článku 8 Evropské úmluvy o lidských právech nelze chápat jako neomezený závazek státu respektovat volbu žalobkyně a jejího partnera ohledně země jejich společného pobytu. Žalovaný citoval z rozsudku NSS ve věci sp. zn. 2 Azs 55/2021, podle něhož snaha o legalizaci pobytu na území České republiky za účelem legalizace soukromého a rodinného života není relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Odkázal i na další relevantní judikaturu. Samotné neudělení mezinárodní ochrany dle žalovaného ještě nemá za následek zásah do práva na rodinný a soukromý život, ani do práv nezletilého dítěte. Neznamená samo o sobě realizaci správního vyhoštění, v rámci něhož budou dopady do rodinného a soukromého života příslušnými orgány posuzovány. Neudělení mezinárodní ochrany nebrání žadateli legalizovat svůj pobyt na základě pobytového oprávnění.

3. Zdejší soud rozsudkem ze dne 30. 5. 2022 č. j. 19 Az 11/2022-29 zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení se závěrem, že žalovaný nehodnotil okolnost v podobě narození nezletilého syna žalobkyně, dopady nuceného vycestování žalobkyně na vazby jejího syna s otcem – manželem žalobkyně pobývajícím na území ČR, nezabýval se možností žalobkyně získat oprávnění k pobytu na území ČR a blíže nezdůvodnil svůj závěr, že rodinné vazby žalobkyně v ČR nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Vycházel přitom z linie výkladu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, kterou, jak je dále níže uvedeno, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu shledal rozpornou s požadavky kvalifikační směrnice.
4. Proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 5. 2022 č. j. 19 Az 11/2022-29 podal žalovaný kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 5. 3. 2024 č. j. 7 Azs 186/2022-58, který nabyl právní moci 6. 3. 2024, rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 19 Az 11/2022-29 zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení.
5. Krajský soud proto opětovně přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), v mezích žalobních bodů. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), a vázán níže uvedenými závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 5. 3. 2024 č. j. 7 Azs 186/2022-58, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.
6. Ze správního spisu bylo zjištěno, že řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zahájeno žádostí žalobkyně ze dne 15. 1. 2022. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v rámci údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a v pohovoru k této žádosti žalobkyně kromě jiného sdělila, že je státní občankou Vietnamské socialistické republiky. Je vdaná, manžel D. T. P., narozen X, je státním příslušníkem Vietnamu. V České republice žije od roku 2016 v Přerově na základě dlouhodobého pobytu. Sňatek uzavřeli

v srpnu 2021. Žalobkyně má syna T. D.P. P., narozen X v Přerově, který je rovněž státním příslušníkem Vietnamu. Ve vlasti žila v domě spolu s rodiči. Do ČR přicestovala letecky z Hanoje do Prahy v červnu 2016. Měla vízum za účelem podnikání. Od té doby je v ČR nepřetržitě a Vietnam dosud nenavštívila. O udělení mezinárodní ochrany v ČR žádá, neboť zde má syna a manžela. Syn musí absolvovat preventivní lékařské prohlídky a pravidelné očkování. Po ukončení předchozího manželství musí v ČR zůstat, aby mohla vyřídit veškeré záležitosti na matrice, které se týkají syna. Syn má příjmení předchozího manžela, ale jeho biologickým otcem je nynější manžel. V roce 2017 požádala o prodloužení víza. Její žádost byla zamítnuta. Následně jí byl udělen výjezdní příkaz s platností do 23. 1. 2022. V rodném listu nezletilého syna je jako otec uveden její předchozí manžel. Bývalý manžel se změnou synova jména souhlasí. Její předchozí manželství bylo rozvedeno v dubnu nebo květnu 2020. Jménem nezletilého syna podala žádost o povolení k trvalému pobytu. Řízení není dosud ukončeno. Syn je zdravý, neužívá žádné léky. V návratu do Vietnamu jí brání fakt, že musí se synem navštěvovat lékaře kvůli očkování a má v ČR manžela. Jedná se o běžná dětská očkování, přičemž některá má syn již za sebou, další ho ještě čekají. S manželem, který zde podniká, žije ve společné domácnosti. On se o vše stará, rodinu živí. O mezinárodní ochranu požádala až v lednu 2022, jelikož jí byl udělen výjezdní příkaz platný do 23. 1. 2022.

7. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Žalovaný vycházel konkrétně z Informace OAMP – Vietnam, Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 22. 4. 2021 a Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (publikováno 2021), Přehled údajů o zemi Vietnam za rok 2020, ze dne 9. 4. 2021. Žalovaný vycházel rovněž z informací z evidence CIS. Podkladem rozhodnutí byl rovněž rodný list nezletilého syna žalobkyně.
8. Ze správního spisu rovněž plyne, že v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu byla dne 21. 2. 2022 zástupci žalobkyně dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí výše uvedenými seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námítky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Zástupce žalobkyně této možnosti nevyužil.
9. Ze správního spisu se podává, že v průběhu řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je legalizace jejího pobytu na území ČR, neboť zde pozbyla pobytové povolení a byl jí udělen výjezdní příkaz k vycestování z území ČR. V ČR hodlá zůstat se svým manželem a nezletilým synem, který zde musí absolvovat preventivní lékařské prohlídky a pravidelné lékařské prohlídky a pravidelné očkování. V ČR chce zůstat také kvůli vyřizování záležitostí týkající se jejího nezletilého syna, který má příjmení předchozího manžela, ale jeho biologickým otcem je její současný manžel.
10. Žalobkyně v žalobě namítla nedostatečné posouzení svých rodinných vazeb, jakožto potenciálního důvodu pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.
11. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového

nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

12. Podle ust. § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
13. Nejvyšší správní soud v citovaném zrušujícím rozsudku č. j. 7 Azs 186/2022-58 konstatoval, že předmětem sporu v projednávané věci zůstala otázka, zda žalobkyně uváděné skutečnosti odůvodňují udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, resp. zda žalovaný v tomto ohledu žádost žalobkyně dostatečně posoudil. Žalobkyně odůvodnila svůj nárok na udělení mezinárodní ochrany hrozbou vážné újmy spočívající v rozporu jejího nuceného vycestování s článkem 8 Úmluvy, který garantuje právo na respektování soukromého a rodinného života, potažmo s Úmluvou o právech dítěte. Nejvyšší správní soud uvedl, že tak především musel posoudit, zda za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, ve znění do 30. 6. 2023, lze považovat okolnost, že by vycestování žalobkyně z území ČR do její země původu představovalo (nepřiměřený) zásah do jejího práva na soukromý a rodinný život garantovaného článkem 8 Úmluvy, potažmo do práv jejího nezletilého syna plynoucích z Úmluvy o právech dítěte. Posledně uvedená mimo jiné ve svém článku 3 smluvním státům ukládá učinit nejlepší zájem dítěte předním hlediskem při jakémkoliv rozhodování, týkajícím se dětí. Nejvyšší správní soud při předběžném projednání věci shledal, že je naplněn důvod k postoupení věci k rozhodnutí rozšířenému senátu ve smyslu § 17 odst. 1 s.ř.s., neboť k uvedené otázce existuje rozporná judikatura jednotlivých senátů tohoto soudu. První je více restriktivní výkladová linie, naproti tomu druhá je typově extenzivní výkladová linie. V tomto směru pak odkázal na konkrétní závěry z mnoha rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.
14. Nejvyšší správní soud v předmětném zrušujícím rozsudku č. j. 7 Azs 186/2022-58 dále uvedl, že podle rozšířeného senátu § 14a zákona o azylu, provádějící kvalifikační směrnici (Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany), upravuje institut doplňkové ochrany, jenž je determinován (ať již definičně či obsahově) unijním právem. Ve smyslu judikatury Soudního dvora Evropské unie rozšiřuje-li vnitrostátní zákonodárce okruh osob majících nárok na doplňkovou ochranu nad rámec typových případů vážné újmy podle kvalifikační směrnice, nesmí tak činit bez vazby na logiku mezinárodní ochrany, potažmo doplňkové ochrany jako takové. Podstatou mezinárodní ochrany je ochrana před nelidským či ponižujícím zacházením nebo jinou vážnou újmu *v zemi původu* žadatele. Doplňková ochrana proto míří na tzv. extraterritoriální situace, tj. na ochranu před újmou hrozící ve státě původu a následným pobytem v takovém státě, *nikoli před újmou hrozící v hostitelském státě*. Výklad § 14a odst. 2 písm. d) zákona, jenž zastává extenzivní judikatorní linie, podle rozšířeného senátu požadavky kvalifikační směrnice nerespektuje.
15. Ke skutkovému pozadí projednávané věci rozšířený senát konstatoval následující: „*doplňkovou ochranu [dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu] lze udělit mj. cizinci, který by byl vážně ohrožen na soukromém a rodinném životě v zemi jeho původu. Správní orgán proto nebyl při posuzování žádosti žalobkyně o doplňkovou ochranu pro porušení čl. 8 Úmluvy povinen*

bez vazby na stát původu zkoumat její sociální a rodinné vazby na území ČR, jejich pevnost a dopady vycestování na tyto vazby či možnost žalobkyně získat nějakou formu pobytového oprávnění na území ČR dle zákona o pobytu cizinců. Nedostatek těchto zjištění ohledně „vnitrostátní“ újmy tedy sám o sobě nemá za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatečné zjištění skutkového stavu. Relevantní újmu by mohla představovat pouze újma ve státě jejího původu.“ S ohledem na právě uvedené závěry rozšířeného senátu přistoupil sedmý senát k posouzení, zda v projednávané věci stěžovatel vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu a zda je jeho odůvodnění neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu přezkoumatelné.

16. Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že zdejší soud zrušil rozhodnutí žalovaného z důvodu, že žalovaný nehodnotil okolnost v podobě narození nezletilého syna žalobkyně, dopady nuceného vycestování žalobkyně na vazby jejího syna s otcem – manželem žalobkyně pobývajícím na území ČR, nezabýval se možností žalobkyně získat oprávnění k pobytu na území ČR a blíže nezdůvodnil svůj závěr, že rodinné vazby žalobkyně v ČR nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Přitom vycházel z linie výkladu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, kterou rozšířený senát shledal rozpornou s požadavky kvalifikační směrnice.
17. Nejvyšší správní soud uvedl, že z tvrzení žalobkyně vyplývá, že primárním účelem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo zajištění dalšího pobytu na území ČR tak, aby mohlo dojít k vyřízení otázky otcovství syna žalobkyně, k dokončení jeho očkování a absolvování lékařských prohlídek. NSS nikterak nepochybnuje, že v posuzované věci je skutečně ve hře rodinný život žalobkyně, neboť jejím nuceným vycestováním by došlo k potenciálnímu odloučení jak jí samotné, tak jejího nezletilého syna od manžela žalobkyně. Je však třeba vycházet z toho, že žalobkyně nenapadá rozhodnutí správního orgánu ve věci pobytového oprávnění, ani rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobkyně *žádala o udělení mezinárodní ochrany*. V posuzované věci proto nemá být hodnocena případná existence důvodů znemožňujících vycestování, nýbrž existence důvodů pro udělení mezinárodní ochrany jako souboru oprávnění a povinností, které stát v duchu mezinárodního uprchlického práva, potažmo mezinárodní ochrany lidských práv, poskytuje jednotlivcům, jimž ochranu není schopen poskytnout jejich stát původu. Z tvrzení žalobkyně poté nelze dovodit důvodné obavy z hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy, která by žalobkyni nebo jejímu nezletilému dítěti měla vzniknout *v jejich státě původu* v důsledku rozporu jejich vycestování s čl. 8 Úmluvy nebo Úmluvou o právech dítěte. Je zřejmé, že žalobkyně se domáhala udělení mezinárodní ochrany proto, že za vážnou újmu považovala narušení rodinných vazeb existujících na území České republiky, potažmo praktickou potřebu setrvání v ČR kvůli potřebám svého syna. Takové skutečnosti ovšem, jak vyložil rozšířený senát, nemohou být důvodem udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu, *neboť se vážou pouze k okolnostem spojeným s územím ČR jako hostitelského státu*. Nejedná se o důvodnou obavu z újmy hrozící v důsledku selhání ochrany státu původu, pro kterou je jediné možné doplňkovou ochranu udělit.
18. Krajský soud vycházel z posouzení předmětné stěžejní právní otázky Nejvyšším správním soudem a závazného právního názoru, podle něhož za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu lze považovat pouze újmu hrozící ve státě původu žadatele, pokud by s ohledem na takovou hrozbu vycestování představovalo porušení mezinárodních závazků ČR. Skutečnost, že se žalovaný blíže nezabýval rodinnými vazbami žalobkyně na území ČR, je v souladu s výkladem zaujatým rozšířeným senátem, podle něhož za vážnou újmu podle

§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu lze považovat pouze újmu hrozící ve státě původu žadatele, pokud by s ohledem na takovou hrozbu vycestování představovalo porušení mezinárodních závazků ČR. Nucené vycestování žalobkyně však žalobkyni žádné takové hrozbě v zemi jejího původu nevystavuje. Jak ostatně sama uvedla, ve Vietnamu žije její rodina a ona sama tam dříve provozovala ekonomickou činnost. Žalovanému proto nelze vytýkat, že poměry v zemi původu žalobkyně s ohledem na hrozbu vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu nehodnotil, neboť v tomto směru leželo břemeno tvrzení na žalobkyni. Žalobkyně však v této souvislosti ničeho netvrdila, konec citace. Narušení existujících rodinných vazeb žalobkyně nemá za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného.

19. Soud uzavírá, že s ohledem na výše uvedené neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
20. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné další náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30. 4. 2024

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně